

Sygn. akt: I C 1754/19 upr

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 października 2020r.

Sąd Rejonowy w Kętrzynie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	Sędzia Beata Bihuń
Protokolant:	sekretarz sądowy Żaneta Kowalska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 5 października 2020 r. w K.

sprawy z powództwa (...) S.A. z siedzibą w W.

przeciwko M. G.

o zapłatę

I. Zasądza od pozwanej M. G. na rzecz powoda (...) S.A. z siedzibą w W. kwotę 1.369,79 zł (jeden tysiąc trzysta sześćdziesiąt dziewięć złotych i siedemdziesiąt dziewięć groszy) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 12 czerwca 2019 r. do dnia zapłaty;

II. Zasądza od pozwanej M. G. na rzecz powoda (...) S.A. z siedzibą w W. kwotę 334,00 zł (trzysta trzydzieści cztery złote) tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 270,00 zł (dwieście siedemdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

sygn. akt I C 1754/19

UZASADNIENIE

Powód (...) S.A. wniósł o zasądzenie od pozwanej M. G. kwoty 1.369,79 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. W uzasadnieniu powód wskazał, że dochodzona pozwem należność wynika z zawartej pomiędzy stronami w dniu 17.10.2016 r. umowy pożyczki na kwotę 2000 zł. Pozwana nie wywiązywała się z warunków określonych w umowie i nie dokonywała spłat rat zgodnie z przyjętym harmonogramem. Termin ostatniej raty upłynął w dniu 17.10.2017 r., w związku z czym całe dochodzone pozwem roszczenie stało się wymagalne. Powód wskazał, że pozwem dochodzi kwoty 1315,51 zł tytułem należności głównej oraz kwoty 54,28 zł tytułem odsetek od przeterminowanego zadłużenia.

Nakazem zapłaty z dnia 18.09.2019 r. sąd uwzględnił w całości roszczenie powoda.

Od powyższego nakazu zapłaty pozwana wniosła sprzeciw i podniosła zarzut wygaśnięcia umowy pożyczki, wskazując, że dokonała spłaty na poczet należności głównej. Pozwana dodała również, że w umowie pożyczki zawarte są klauzule niedozwolone, zastrzegające na rzecz powoda opłaty nienależne i rażąco wygórowane, co dotyczyło miało opłaty

przygotowawczej w kwocie 40 zł, prowizji w kwocie 728 zł oraz opłaty za elastyczny plan spłat w kwocie 312 zł. W ocenie pozwanej naliczenie tych opłat stanowiło próbę obejścia art. 359 § 21 kc o odsetkach maksymalnych.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 17 października 2016 r. pomiędzy (...) S.A. a M. G. została zawarta umowa pożyczki na kwotę 2000 zł. Pożyczka miała zostać spłacona w 12 miesięcznych ratach, przy czym termin pierwszej raty przypadał na dzień 17.11.2016 r., a kolejne raty miały być spłacane do 17 dnia każdego miesiąca. Pozwana nie spłaciła pożyczki w całości.

(dowód: umowa pożyczki k. 10 – 12, wniosek o zawarcie umowy pożyczki k. 13-14).

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie.

Przede wszystkim zauważyć należy, że powód przedkładając zarówno oryginał wniosku o przyznanie umowy pożyczki jak i oryginał samej umowy pożyczki, wykazał, że pomiędzy nim a pozwaną doszło do skutecznego zawarcia umowy pożyczki. Powód wykazał również na jakich warunkach umowa pożyczki została zawarta.

Odnosząc się w pierwszej kolejności do podniesionego przez pełnomocnika pozwanej zarzutu wygaśnięcia zobowiązania, zauważyć należy, że poza samym podniesieniem tego zarzutu, pełnomocnik pozwanej nie przedłożył żadnego dokumentu, który potwierdzałby zapłacenie przez pozwaną należności głównej, przy czym ciężar udowodnienia tego faktu, zgodnie z treścią art. 6 kc, obciążał w całości pozwaną. To z pisma i dokumentów przedłożonych przez powoda wynika jaką kwotę z tytułu zaciągniętej pożyczki pozwana wpłaciła i na jakie należności powód te wpłaty zaliczył, przy czym wyliczenie to jest czytelne i szczegółowe. Zadaniem powoda w niniejszej sprawie było udowodnienie istnienia samej wierzytelności, a pozwanego, że dług został spłacony. Swojemu obowiązkowi nie podołała pozwana.

Na uwzględnienie nie zasługiwał również zarzut pełnomocnika pozwanej, co do istnienia w umowie pożyczki klauzul abuzywnych, których celem było obejście przez powoda treści art. 359 § 21 kc o odsetkach maksymalnych. W niniejszej sprawie mamy do czynienia z umową kredytu konsumenckiego, a zgodnie z treścią art. 5 pkt 6 a ustawy o kredycie konsumenckim całkowity koszt kredytu to wszelkie koszty, które konsument jest zobowiązany ponieść w związku z umową o kredyt,

w szczególności odsetki, opłaty, prowizje, podatki i marże jeżeli są znane kredytodawcy oraz koszty usług dodatkowych, w szczególności ubezpieczeń, w przypadku gdy ich poniesienie jest niezbędne do uzyskania kredytu lub do uzyskania go na oferowanych warunkach, z wyjątkiem kosztów opłat notarialnych ponoszonych przez konsumenta. Z takiego zapisu cytowanego przepisu wynika, że ustawodawca dopuścił możliwość pobierania przez kredytodawcę zarówno prowizji jak i innych opłat, przy czym zgodnie z treścią art. 13 ust. 1 pkt 10 ustawy, kredytodawca powinien o wszelkich informacjach związanych z tymi kosztami poinformować kredytobiorcę. Dodatkowo w treści art. 36a ustawy o kredycie konsumenckim wskazano maksymalną wysokość pozaodsetkowych kosztów kredytu, którą można obliczyć z wykorzystaniem wskazanego w tym przepisie wzoru. Obliczając według tego wzoru pozaodsetkowe koszty kredytu zaciągniętego przez pozwaną, sąd doszedł do przekonania, że są one zgodne z zapisami ustawy o kredycie konsumenckim i nie stanowią próby obejścia prawa. Jak słusznie wskazał pełnomocnik powoda, wszystkie opłaty związane z zawarciem przez strony umowy pożyczki, były wskazane wprost w jej treści, na pierwszej stronie, w sposób bardzo przejrzysty i widoczny, w związku z czym pozwana przed złożeniem swojego podpisu pod umową miała możliwość zapoznania się z nimi i podjęcia decyzji, czy umowę z takimi opłatami chce zawrzeć.

W związku z powyższym, sąd uwzględnił powództwo w całości, a o kosztach procesu rozstrzygnął na podstawie art. 98 kpc, zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik sprawy